

III. Тогава той възбужда още по дѣятелно завистьтъ и въображеніа страхъ на Англія къмъ Россія; Англія се още по тѣсно присъединява къмъ Франція срещу Россія, подъ предлогъ ушь, че Россія иска да постави Портата подъ едно зависимо подвластно положеніе, спорядъ дѣто православнитѣ христіани были многобройни, и сжставлявали слѣдователно по голѣматъ часть на населеніето въ Турція, (тукъ само не са указали Англія и Франція, че тие православни христіани сж Българитѣ, които да освободи Россія се мъчи, както и дѣйствително се оказа въ 1877 година). Въ съображеніе на тия имъ страхливи предчувствія, Англія и Франція насърдчихъ Турція, да не приѣмва вечъ тия повѣлителни предложенія на Россія, но да ги енергически отблъсни.—Това точно и усердно испълни Портата. Тогава Князь Менчиковъ, разумѣва се по заповѣдь на приснопамятнія Царь Николая, прикѣса всичкитѣ сношенія съ турското Правителство, взе съ себе си Русскія Посланникъ съ всичкитѣ му чиновници въ Цариградъ, и презъ мѣсяць Мая 1853 година, си замина за въ Россія, при трѣгванъето си впрочемъ, той обѣяви на Портата, че Н. В. Господарь-тъ му ще привзѣмни въ окупация придунавскитѣ Княжества Влашко и Молдова. Англія и Франція се много обрадвахъ, че тѣхнитѣ вождѣлѣнни желанія се испълнятъ. За това, тѣ незабавно испратихъ военнитѣ си флоти при Дарданелитѣ (Чанакъ-кале), и ги гудихъ въ расположеніе на тѣхнитѣ Посланници въ Цариградъ, съобразно съ даденитѣ имъ инструкции.—Россія се впрочемъ помъчи, за дано да се разрѣши тоя въпросъ по миренъ начинъ, но всеу! Тя се принуди слѣдователно да премини рѣкѣ Прутъ презъ мѣсяць Юнія 1853, и да заемни Молдова и Влашко. Слѣдъ това обаче, Россія пакъ употреби всички възможни средства и предъ Портата и предъ Европейскитѣ сили (особенно Англія и Франція), за дано пакъ се рѣши вопросъ-тъ мирнимъ образомъ.—Но напраздно. . . .—Най сетнѣ на 29 Септемврія 1853 год. Турція, насърдчяна и подкрѣпена отъ Англія и Франція, обяви войнъ на Россія. . . . И тѣй се поченъ тая война, но въ на-